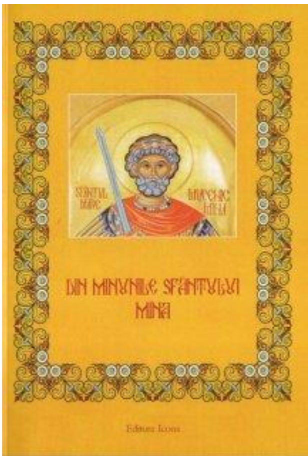
LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ

DIN MINUNILE SFÂNTULUI MINA

Este o carte scrisă de noi, adică sunt cuprinse mai multe mărturii, în principal ale fraţilor de la Bisericuţă, despre minunile pe care le-a săvârşit Sf. Mare Mucenic Mina în viaţa lor. Deci minuni din zilele noastre, petrecute cu cei de lângă noi, minuni care întăresc în credinţă şi îndeamnă la a dori prietenia sfinţilor. Cartea a apărut acum câtiva ani şi credem că se cere o continuare, căci Sfântul nu îşi opreşte niciodată lucrarea şi sunt destui care au de mărturisit despre aceasta.

ANUNŢURI

• Mai mulţi prunci de la Bisericuţă au primit sau vor primi zilele acestea Sf. Taină a Botezului, adăugându-se şi întărind prin curăţia şi nevinovăţia lor Biserica. Este vorba de: **Lazăr**, al treilea copil al lui Iosif dr. şi al Mariei; **Codruţa**, al doilea copil al Ecaterinei şi al lui Emanuel; **Anastasia**, al treilea al soţilor Alin şi Cristina. Cât încă se mai nasc copii, avem nădejde că, pentru ei, Dumnezeu ne va mai da vreme. Să îi punem înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi cerem mila!

• Săptămâna trecută s-a săvârşit la Bisericuţă **rugăciunea în caz de molime**, pentru izbăvirea celor bolnavi dintre noi şi păzirea tuturor de această boală. Am fost îndemnaţi să continuăm rugăciunea fiecare la casa lui şi să jertfim două ore din odihna nopţii, citind Psaltirea şi spunând Rugăciunea inimii. Nădăjduim ca aceasta să se facă de acum în fiecare săptămână, spre uşurarea şi întărirea tuturor.

ŞTIRI

• A trecut la Domnul părintele Varlaam Almăjanu, stareţul Mănăstirii Partoş

Padre, cum îi spunea fiii duhovniceşti, a murit luni noaptea, în urma infectării cu noul coronavirus. Mitropolia Banatului a descris suferinţa părintelui din ultimele 18 zile precum o „liturghie a crucii pe care a slujit-o în spital, însoţit de rugăciunile, nădejdile şi lacrimile sutelor de credincioşi care l-au respectat, preţuit şi iubit din adâncul sufletului”. Stareţul Mănăstirii Partoş a fost foarte apreciat de cei din zonă, mai ales pentru bunătatea sa, dar şi pentru activităţile filantropice şi educaţionale pe care le desfăşura. *Basilica.ro*

• S-a încheiat deminarea pe malul Iordanului, schitul românesc va fi restaurat

Reprezentanţii Patriarhiei Române la Locurile Sfinte speră ca în curând să poată merge cu specialişti la schitul românesc pentru a demara proiectul de reabilitare a Aşezământului Românesc de la Iordan. Regiunea se află chiar în proximitatea locului botezului Domnului. Acolo a slujit Sfântul Ioan Iacob. În urma conflictului armat din anul 1967, biserica Schitului Românesc şi clădirea care adăpostea chiliile vieţuitorilor au fost deteriorate, devenind nelocuibile. Începând cu anul 1970, accesul persoanelor în zonă a fost interzis. La jumătatea anului trecut, reprezentanţii Patriarhiei Române la Locurile Sfinte au reuşit să pătrundă în biserica schitului. Au găsit catapeteasma fără icoane, uşile dărâmate, iar turla centrală căzută în interiorul bisericii. *Basilica.ro*

• Plâng icoanele în America

De marţi, 3 noiembrie, o poză a părintelui Efrem din Arizona a început să izvorască lacrimi. Cel care o deţine a mărturisit că a avut un vis în care părintele Efrem i-a spus câteva cuvinte: *Copiii mei, întoarceţi-vă la pocăinţă. Întru rugăciune. Chemaţi-L pe Dumnezeu şi vorbiţi cu El. La fel şi cu Maica Sa. Sunt foarte puţini cei care se roagă, iar cei care fac pocăinţă – şi mai puţini.*

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com *sau la tel. 0734.194.372.*
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

MaxiMina

☦ *Foaie ortodoxă pentru suflet*

nr. 13 / 8 noiembrie 2020

BUCURĂ-TE, SFINTE MARE MUCENICE MINA, MULT PĂTIMITORULE!

Se cuvine ca şi în aceste pagini să punem la loc de cinste pe unul dintre cei doi ocrotitori ai Bisericuţei noastre, pe care îl vom prăznui în chip deosebit în această săptămână, în 11 noiembrie. Am fost tentaţi să scriem – ca în fiecare an. Dar anul acesta nu este ca fiecare an. Poate, din cauza bolii sau a restricţiilor, mulţi nu vom putea fi părtaşi fizic la sărbătoarea Sf. Mina. Însă cu toţii ne vom sili să aducem sfântului un semn cât de mic din dragostea noastră. Şi poate, tocmai pentru că începe iar să ne fie îngrădită viaţa şi pentru că ni se dă din nou prilej de mântuire, prin retragerea mai mult în casele noastre, îl vom urma pe Sf. Mina, cel care s-a retras în munţi ca să se curețe de patimi şi să se gătească de mărturisirea lui Hristos.

Am adunat în acest număr câteva mărturii despre Sfântul nostru. Dintre ele, vom începe cu informaţii mai puţin cunoscute despre viaţa sa, păstrate prin tradiţie în locul său de naştere, Egipt, sau adunate de unul dintre ierarhii Bisericii Ortodoxe din Grecia.

Despre Sf. Mina se ştie că s-a născut în Egipt, într-o familie creştină, părinţii săi numindu-se Eudoxiu şi Eufimia, tatăl având o funcţie importantă la conducerea provinciei. În timpul unei sărbători închinate Maicii Domnului, Eufimia s-a rugat cu lacrimi Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să-i dăruiască un copil, iar la sfârşitul rugăciunii sale s-a auzit dinspre icoană: „Amin”. Câteva luni mai târziu, avea să se nască binecuvântatul copil Mina, nume derivat de la cuvântul auzit de mama sa. Tatăl i-a murit pe când el avea 11 ani, iar mama pe când avea 14 ani. La 15 ani, Sf. Mina s-a înrolat în armata romană.

În felul acesta şi-a părăsit patria şi a ajuns în Kotieo, din regiunea Frigia - Asia Mică (astăzi Turcia). Acolo a luat parte la diferite bătălii şi s-a distins prin bărbăţia sa. Era aşadar soldat şi astfel este şi zugrăvit în icoane. Din acest motiv şi soldaţii îl au ocrotitor. Dar nu a rămas în armată. Deşi putea să rămână şi să ajungă la demnităţi înalte din pricina aprecierii pe care o nutreau faţă de el superiorii săi, cu toate acestea, a părăsit armata. Se scârbise de viaţa idolatră pe care o trăiau toţi în jurul său şi nu mai suporta să vadă dominând rătăcirea idolilor.

S-a retras într-un munte înalt cu peşteri. Acolo s-a aşezat şi s-a nevoit cu **post aspru şi cu rugăciune** ca să se curăţească pe sine de patimi. Studia Scripturile, în mod deosebit Psaltirea, plângea şi suspina. În felul acesta şi-a întărit credinţa în Hristos şi s-a umplut de râvnă împotriva idolilor. Dar nu s-a mulţumit cu atât. De ce? Sufletul omenesc este o taină. Nu s-a mulţumit cu muntele. Ceva ca o scânteie, ca un foc, nu-l lăsa să se liniştească. Ce era acest ceva? Era acelaşi ceva care-l chinuia şi pe Sfântul Cosma Etolianul şi îl făcuse să-şi părăsească mănăstirea şi să coboare în societate pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. **Iubirea faţă de fraţi, aceasta îl marcase şi pe Sfântul Mina.**

A coborât în lume, unde avea loc o groaznică prigoană împotriva creştinilor, spunând precum proorocul Isaia: *„Căutat am fost de cei ce nu întrebau de Mine, găsit am fost de cei ce nu Mă căutau”*. Cu îndrăzneală a stat înaintea ighemonului şi a altor idolatri şi şi-a mărturisit credinţa în Hristos. Imediat l-au prins şi l-au supus la chinuri înfricoşătoare. L-au bătut. I-au frecat rănile cu gheme de păr aspru. L-au ars cu fierul înroşit în foc. L-au rănit peste tot trupul, târându-l fără milă deasupra brusturilor. Astfel fiind rănit, în cele din urmă l-au decapitat. Sfintele sale moaşte au fost luate de creştini şi duse în patria sa, în Egipt. Acolo, în timp ce împărăţea Marele Constantin, iar Arhiepiscop al Alexandriei era Marele Atanasie, a fost zidită prima biserică, toată din marmură, (împreună cu mai multe construcţii, un adevărat oraş) în cinstea Sfântului Mina, unde s-au făcut nenumărate minuni şi unde era un neîntrerupt pelerinaj. Aceasta este biserica unde s-au făcut minunile despre care citim în acatistul sfântului.

Biserica (şi toate construcţiile adiacente) a fost vandalizată de arabi în sec. al IX-lea, aceştia interzicând pelerinajele. Există mărturii din sec. al XII-lea că trupul

Sf. Mina era încă îngropat acolo și făcea multe minuni celor care veneau să se închine. În sec. al XX-lea, moaștele sale, care au călătorit mult în decursul timpului, au fost așezate în mănăstirea zidită în apropierea orașului de marmură (lângă Alexandria), acolo unde încă acum o săptămână se mai putea merge în pelerinaj.

CUVÂNT FRUMOS AL SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR DESPRE MUCENICI

Nimeni dintre oameni nu L-a iubit așa de mult pe Hristos ca mucenicii. Măreția bunătăților gătite mucenicilor covârșește cuvântul si mintea. Mucenicii suferă într-o clipeală de timp dureri cumplite și nesuferite; dar după izbăvirea de aici se urcă la ceruri, mergând înaintea lor îngerii, îngerii și arhanghelii nu se rușinează de ei, ci doresc să facă totul pentru ei, pentru că și aceia au dorit să sufere toate pentru Stăpânul lor Hristos.

Când mucenicii se urcă la cer, toate acele sfinte puteri aleargă împreună cu ei. Dacă atunci când sosesc în oraș atleți străini, tot poporul se revarsă de pretutindeni și, înconjurându-i, examinează cu atenție vigoarea mădularelor lor, cu cât mai mult, când urcă la ceruri atleții evlaviei, vor alerga împreună îngerii și se vor revărsa de pretutindenea toate puterile cele de sus ca să le examineze cu atenție rănile. Și-i primesc și-i îmbrățișează pe toți cu multă bucurie, ca pe niște viteji, care se întorc de la luptă cu multe trofee și victorii. După aceea îi duc cu mult alai la Împăratul cerurilor, la scaunul acela plin de multă slavă, unde sunt Heruvimii si Serafimii.

După ce ajung acolo și după ce se închină Celui care stă pe scaun, mucenicii se bucură de mai multă primire decât de la îngeri si de la arhangheli. Domnul nu-i primește ca pe robi (deși și aceasta este cea mai mare cinste și nu se poate găsi alta asemenea ei), ci ca pe prieteni ai Lui. Căci zice Domnul: „Voi sunteți prietenii mei!" Și pe bună dreptate, căci El iarăși spune: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii lui". Așadar, *de vreme ce mucenicii au arătat cea mai mare dragoste, Domnul îi primește, iar ei se bucură de slava de acolo*, se unesc cu cetele îngerești și iau parte la cântările cele de taină. Căci dacă atunci când erau în trupuri, luau parte în timpul împărtășirii Tainelor, cântând împreună cu Heruvimii cântarea cea întreit sfântă, cu atât mai mult acum sunt părtași la acele cântări de bucurie.

Nu doriți oare acum mucenicia? Nu vă pare rău oare că acum nu mai este timp de mucenicie? Cu toate acestea să ne purtăm ca în timp de mucenicie. Ei au disprețuit viața; tu disprețuiește desfătarea. Ei au aruncat în foc trupurile; tu aruncă banii în mâinile săracilor. Ei au călcat peste cărbuni; tu stinge flacăra poftei. Împovărătoare sunt acestea, dar și folositoare. Nu te uita la greutățile de acum, ci la bunătățile viitoare; nu la patimi, ci la premii; nu la nevoințe, ci la cununi; nu la sudori și suferințe, ci la răsplătiri; nu la focul care arde, ci la împărăția care stă înainte; nu la muncitorii care stau împrejur, ci la Hristos care încununează.

Cea mai bună metodă și cea mai ușoară cale către virtute este a nu te uita numai la osteneli, ci la biruințele unite cu ostenelile: nu te uita la ele în chip separat. Așadar când vei voi să dai milostenie, nu te uita la cheltuiala banilor, ci la strângerea dreptății. „Risipit-a, dat-a săracilor, dreptatea lui rămâne în veacul veacului". Nu te uita la bogăția care se deșartă, ci uită-te la vistieria care crește. Dacă vei posti, nu te gândi la traiul rău care vine din post, ci la odihna care răsare din traiul cel rău. Dacă vei priveghea rugându-te, nu te uita la oboseala care vine din priveghere, ci gândește-te la credința care răsare din rugăciune.

Tot astfel fac și soldații; nu se uită la răni, ci la răsplăți; nu la junghieri, ci la victorii; nu la morții care cad, ci la vitejii încununați. Așa fă și tu; **gândește-te ce lucru bun este ca în adâncul nopții**, când toți oamenii, fiarele și dobitoacele dorm, când totul este cuprins de o liniște adâncă, atunci **numai tu să fii treaz și să stai de vorbă cu încredere cu Stăpânul de obște al tuturor**! Îmi vei spune poate: dar somnul este dulce! Nimic însă nu-i mai dulce decât rugăciunea! Dacă vei vorbi cu El îndeosebi, vei putea săvârși multe, căci atunci nimeni nu te supără, nimeni nu te îndepărtează de la rugăciune ; și timpul îți este într-ajutor ca să dobândești ceea ce vrei. Când ești culcat pe așternut moale și te lenevești să te scoli și te întorci pe partea cealaltă, gândește-te la mucenicii care au stat pe grătar de fier. N-aveau sub ei așternut, ci dedesubtul lor erau așternuți cărbuni aprinși!

Să zugrăvim dar pe latul inimii noastre muncile mucenicilor. Și după cum cei care înfrumusețează casele lor, le împodobesc peste tot cu zugrăveli înflorite, tot astfel și noi pe pereții minții noastre să zugrăvim muncile mucenicilor. Să zugrăvim în suflet pe cei care au fost așezați pe tigăi de fript, pe cei care au fost întinși pe cărbuni aprinși, pe cei aruncați în căldări de fiert, pe cei înecați în mare, pe cei strujiți, pe cei întinși pe roată, pe cei aruncați în prăpastie, pe cei care s-au luptat cu fiarele sălbatice, pe cei aruncați în râpe adânci și, în sfârșit, pe cei care și-au sfârșit viața așa cum fiecare a avut parte, ca prin felurimea acestei picturi, făcându-ne strălucitoare casa noastră, să o facem locaș potrivit Împăratului cerurilor.

Scaunele, Domniile, Începătoriile, Stăpâniile, Puterile și Heruvimii cei cu ochi mulți; Ție Îți stau împrejur Serafimii cei cu câte șase aripi... cântare de biruință cântând, strigând, glas înălțând și grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot" (Rugăciune și cântare de la Liturghia Sfântului Vasile cel Mare).

Îngerii și arhanghelii, deși spirite, nu sunt supranaturali. Dumnezeu singur e supranatural pentru că El singur este necreat. Ca și noi, sfinții îngeri sunt creați, sunt ființe naturale, ca o parte a lumii, ca și noi. „Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute" (Coloseni 1, 16). **Un înger are personalitate, individualitate și o voință a sa**, așa cum avem noi; dar, pe de altă parte, nu ne seamănă. Când se manifestă în fața noastră, un înger ia înfățișare omenească, dar, fizic, nu e niciodată asemenea unei ființe umane, ci numai imaginea mentală a ei. Dacă știm atât de puțin despre ei, este pentru că de regulă nu-i vedem cu ochii noștri de ființă muritoare, iar percepția noastră spirituală este fie neclară, fie nedezvoltată.

Sfinții îngeri, de la începutul creației lor, sunt ființe complete, dar fără formă materială. Sunt de o superioritate absolut neînțeleasă nouă, dar fac parte din viața noastră: prin bunătatea nemărginită a lui Dumnezeu, sunt destinați, în marile momente ale istoriei, să fie mesagerii Celui Preaînalt către cei de jos. Ei sunt și cei care ne conduc pașii, ne păzesc, ne apără, ne povățuiesc, ne protejează și ne alină de la naștere până la mormânt. Îngerii sunt în întregime spirite pure: nu sunt delimitate nici în timp și nici în spațiu, nici nu cunosc tinerețea sau bătrânețea, ci numai viața veșnică în deplinătatea ei. Limpezi cum e cristalul și fără greșeală, necunoscând nici durere, nici lipsă, netulburați de îndoială sau teamă, nici bărbat, nici femeie, ei sunt frumusețe, iubire, viață și lucrare, sudate într-o negrăită perfecțiune individuală. „Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc" (Psalmi 103, 5). Într-un anume sens, dacă poate fi exprimat astfel, ei sunt sinele individualizat al propriilor atribute ale lui Dumnezeu.

Sfinții îngeri stau în prezența lui Dumnezeu, privind fața Domnului. Ființa lor este susținută de bunătatea lui Dumnezeu și ei participă la puterea, înțelepciunea și dragostea Lui. *Sunt înălțați prin laudele și mulțumirile lor continue.* Toate cetele cerești au luat parte de la început la împlinirea voinței lui Dumnezeu: Serafimii (Isaia 6, 2), Heruvimii (Iezechiel 10, 1), Scaunele (Coloseni 1, 16), Domniile (Coloseni 1, 16), Stăpâniile (1 Petru 3, 22; Efeseni 3, 10), Puterile (1 Petru 3, 22), Începătoriile (Coloseni 1, 16; Efeseni 3, 10), Arhanghelii (1 Tesaloniceni 4, 16) și îngerii. Cele 9 cete au fost și sunt întotdeauna la dispoziția lui Dumnezeu, gata oricând să-I îndeplinească cu precizie planurile: „Lăudați-L pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui... Să laude numele Domnului, că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit" (Psalmi 148, 2, 5).

De la început, aceste cete îngerești au fost concepute ca împărțite în trei ierarhii. Sfântul Dionisie Areopagitul le numește „coruri". Acesta este termenul cel mai potrivit, pentru că **întreaga lor activitate este ca un veșnic cânt de laudă și de mulțumire Celui Preaînalt**. Întâi vin Serafimii, Heruvimii și Scaunele. Aceștia sunt sfetnici și nu au de-a face direct cu oamenii, ci sunt cufundați într-o nesfârșită iubire și adorare a lui Dumnezeu. Nici o altă creatură nu este capabilă de o dragoste atât de intensă față de Dumnezeu. Apoi vin Domniile, Stăpâniile și Puterile. Ele sunt înțelese ca fiind conducătorii spațiului și stelelor. Planeta noastră, în consecință, ca parte a galaxiei, este sub domnia lor. În alt fel, noi nu avem contact direct cu al doilea cor. În al treilea rând vin Începătoriile, Arhanghelii și Îngerii. Aceștia au în sarcina lor specială pământul nostru. Ei sunt executanții voinței lui Dumnezeu.

Sfinții îngeri ai lui Dumnezeu ne păzesc, ne păstoresc, ne conduc, ne susțin când cădem, îmbărbătându-ne pe drumul nostru. Îngerul nostru personal și, de asemenea, păzitorii diferitelor națiuni, **își amestecă rugăciunile lor cu ale noastre**, purtându-le la Dumnezeu în înalt, până când vom sta toți înaintea tronului lui Dumnezeu și „vom cunoaște pe deplin precum și noi suntem cunoscuți" (1 Corinteni 13, 12). Este potrivit, drept și cuvenit nouă să-Ți aducem mulțumiri în toată vremea și în tot locul, o, Doamne, Părinte Sfinte, Atotputernice, Dumnezeule Cel Veșnic. Care, prin mulțimea sfinților, ne-ai împresurat cu un nor așa de mare de martori încât noi, bucurându-ne de tovărășia lor, putem merge cu răbdare pe calea care ne stă înainte și, împreună cu ei, putem primi cununa slavei ce nu se veștejește. De aceea, cu îngerii și arhanghelii și cu toată oastea cerurilor, lăudăm și Marim Numele Tău preaslăvit, totdeauna cinstindu-Te și zicând:
„Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, Plin este cerul și pământul de slava Ta. Slavă Ție Preaînalte, Doamne. Amin".

• «„Bucură-te, Sfinte Mina cel de toţi iubit!“ Iată o primă dovadă a iubirii mele pentru Sfântul Mina. Cine sunt acei „toţi“ la care mă gândesc, în primul rând, când citesc această heretismă din Acatistul Sfântului? Sunt Părintele meu Duhovnic şi fraţii mei, toţi cei care slujesc şi fac parte din Biserica al cărei ocrotitor este Sfântul Mina. Atunci eu cum aş putea să nu-l iubesc?! Câte daruri minunate şi câte sfinte bucurii am primit în această biserică! Pentru multe din ele sunt datoare Marelui Mucenic Mina.

„Iar eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule, şi foarte s-a întărit stăpânirea lor“. (Ps. 138, 17). Cine sunt prietenii lui Dumnezeu? Oare nu cumva sunt Sfinţii? Din rândul lor oare nu face parte şi Sfântul Mina? Dacă Regele David îi cinsteşte, eu cum să nu-l cinstesc şi să nu-l iubesc pe Sfântul Mina?

S-a întâmplat vreodată să-l chem pe Sfântul Mina în ajutor şi el să nu mă audă degrabă? Niciodată. Din câte situaţii dificile, ce păreau fără ieşire, m-a izbăvit Sfântul! Pot să nu-l iubesc?! Nu pot, deşi ştiu bine că iubirea şi cinstirea pe care i le dau nu sunt pe măsura iubirii şi darurilor lui.

Sfinte Mare Mucenice Mina, primeşte, te rog, aceste slabe cuvinte ale mele ca un semn al iubirii şi ca mulţumire pentru toate ale tale daruri şi roagă-te, aşa cum bine ştii tu, pentru toţi care se adună cu credinţă şi care te laudă în Biserica ta! »

Monahia Teofana

• „Îl iubesc pentru că întotdeauna vine îndată ce îl chem.”

• „Cred că fiecare om care a primit răspuns din partea Sfântului Mina, ar spune că il iubeşte pentru că vine degrabă în ajutor, când e chemat. Până aici mă încadrez şi eu... Doar că în viaţa mea Sf Mina a devenit o prezenţă vie, constantă, care e alături de mine nu doar când pierd ceva material. E alături şi când îmi pierd nădejdea şi îmi fac prea multe griji, când plâng entru că nu găsesc răspunsuri la dureri care mă macină... El mă ajută să mă regăsesc pe mine.... şi asta cred că se datorează faptului că nu îl chem doar când am nevoie de ajutor, ci îi arăt mereu recunoştinţa şi dragostea mea... zi de zi...”

• „Îl iubesc pe Sf. Mina pentru că el m-a iubit întâi şi mi-a fost alături chiar şi atunci când nu îi cunoşteam viaţa şi pătimirea! E grabnic ajutător. Nu vă sfiiţi să-l chemaţi în clipele de încercare!”

SFINŢII SĂPTĂMÂNII

Săptămâna care urmează este atât de bogată în sfinţi, încât fiecare ar merita un număr special al foii noastre. Însă, pentru că aceasta nu se poate decât în inima noastră, ne-am gândit să dăm aici un cuvânt despre nişte sfinţi mai puţin cunoscuţi de noi: SFINŢII ÎNGERI. Este preluat dintr-o carte minunată (care însă nu s-a mai retipărit), scrisă de Monahia Alexandra – fosta principesă Ileana a României (una dintre fiicele Regelui Ferdinand). Despre Maica Alexandra poate vom avea prilejul să scriem în viitor. Până atunci, iată cuvintele sale:

DESPRE SFINŢII ÎNGERI

MAICA ALEXANDRA
(Principesa Ileana a României)

Într-o zi, dis-de-dimineaţă, când aveam şapte ani, am văzut îngeri. Sunt tot atât de sigură azi cum am fost şi atunci. Nu am visat, nici „n-am avut vedenii”. Ştiu precis că ei erau acolo, cu mare claritate. N-am fost nici mirată, nici înspăimântată. N-am fost nici măcar înfiorată, ci teribil de bucuroasă. Am vrut să le vorbesc şi să-i ating. Camera noastră, a copiilor, era luminată de zorii zilei şi am văzut un grup de îngeri stând în jurul patului fratelui meu mai mic. Eram atentă, altfel n-aş fi putut auzi vocile lor... Nu eram decât un copil când mi-am văzut îngerul păzitor. Pe măsură ce timpul a trecut, sporadic mi l-am amintit şi i-am recunoscut prezenţa, dar cel mai des l-am ignorat. Într-o zi, privind la o colecţie de icoane vechi, am văzut un triptic, reprezentând îngerul păzitor; în panoul din mijloc el apăra somnul plin de vise rele al celui pe care-l păzea. Mai târziu, când eram bântuită a nu ştiu câta oară de unul dintre cele mai înfricoşătoare coşmaruri, când să mă trezesc mi-a venit în minte icoana şi, cu o limpezime extraordinară, mi-am reamintit că, fiind copil, îmi văzusem îngerul păzitor. Întărită, m-am întors imediat la îngerul meu păzitor, aşa cum nu mai făcusem din copilărie; şi am ştiut că stă lângă mine, protejându-mă. Liniştită şi împăcată, am recăzut într-un somn profund, odihnitor.

Sfinţii îngeri există, aşa cum se arată în Simbolul Credinţei (Crezul): „Creatorul (Făcătorul) cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute”. Sfintele Scripturi sunt pline de ei: sunt menţionaţi de peste 230 de ori. Liturghia şi rugăciunile noastre îi includ în cele mai solemne momente. Avem rugăciuni speciale, canoane şi acatiste adresate îngerilor lui Dumnezeu. Totuşi, în general, *credincioşii ştiu prea puţin despre ei*, le ignoră sau, ceea ce este mai trist, *nu cred în realitatea lor* încât, procedând astfel, <u>se lipsesc de mângâierea şi de bucuria de a simţi vitală prezenţa lor</u> şi astfel nu reuşesc să participe la Liturghia îngerească, ce laudă veşnic pe Domnul Dumnezeu: „Toată făptura cea cuvântătoare şi înţelegătoare întărită fiind, Ţie slujeşte şi Ţie pururea Îţi înalţă cântare de slăvire, pentru că toate împreună slujesc Ţie. Pentru că pe Tine Te laudă îngerii, Arhanghelii,

Dacă Domnul va vedea astfel de picturi în mintea noastră, va veni împreună cu Tatăl şi-Şi va face locuinţă în noi împreună cu Duhul Sfânt. Mintea noastră va fi atunci casă împărătească şi nici un gând nelalocul lui nu va putea să intre în ea, de vreme ce amintirea mucenicilor se află în noi pururea ca o pictură înflorită, slobozind multă strălucire, iar Dumnezeu, Împăratul tuturor trăieşte pururea în noi. Astfel primind pe Hristos încă de pe pământ, vom putea, după plecarea de aici, să fim primiţi în corturile cele veşnice, pe care să dea Dumnezeu ca noi toţi să le dobândim, prin harul şi iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, prin care şi cu care slavă se cuvine Tatălui împreună cu Sfântul şi de viaţă făcătorul Duh, în vecii vecilor. Amin.

MINUNI MAI VECHI ŞI MAI NOI ALE SFÂNTULUI MARE MUCENIC MINA

Unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj din Evul Mediu timpuriu se afla la sud-vest de Alexandria, fiind compus dintr-un complex de clădiri şi Biserica ce adăpostea moaştele Sf. Mina, care au fost scoase la lumină de arheologi în 1905. Sf. Ier.Sofronie al Ierusalimului (sec. VII) descrie acest loc ca fiind „mândria a toată Libia”. Acum el se numeşte Abu Mena. Aici s-au petrecut cele cinci minuni pe care le cunoaştem din acatistul sfântului şi care au fost consemnate de patriarhul Timotei al Alexandriei (†384): omul ucis şi apoi înviat şi cu trupul refăcut din bucăţi, vasul de argint al lui Eutropie, femeia scăpată de la necinstire, ologul şi muta vindecaţi, evreul păgubit care şi-a primit punga de galbeni înapoi.

• În iunie 1942, în timpul campaniei din Africa de Nord, care urma să fie decisivă pentru soarta celui de-al doilea război mondial, trupele germane, sub comanda generalului Rommel, erau în drum spre Alexandria şi au poposit lângă un loc numit în arabă **El Alamein** (locul lui Mina). Acesta se află în apropierea localităţii Abu Mena. Aici s-au confruntat forţele aliate mult împuţinate numeric, cu armata germană, superioară din toate punctele de vedere, astfel că rezultatul bătăliei de la El Alamein părea clar.

Însă în timpul primei nopţi de luptă, la miezul nopţii, Sf. Mina a ieşit dintre ruinele bisericii sale şi a apărut în plină tabără germană, conducând o caravană de cămile, astfel cum apare pe una din frescele bisericii. Această apariţie neaşteptată şi înspăimântătoare deopotrivă a avut darul de a scădea atât de mult moralul armatei germane, încât aliaţii au câştigat bătălia în chip strălucit. Această minune este zugrăvită pe pereţii uneia dintre mănăstirile din Sf. Munte, întrucât la campanie au participat şi soldaţi greci.

W. Churchill spunea despre această bătălie: „Înainte de El Alamein nu câştigasem nicio luptă. După El Alamein nu am mai suferit nicio înfrângere.”

Gazeta egipteană a relatat această minune în numărul său din 10 noiembrie 1942. Pe 11 noiembrie 1942, patriarhul Alexandriei, Hristofor II, a slujit la prăznuirea Sf. Mina şi a adus slavă lui Dumnezeu pentru această minune. De asemenea, recunoscând minunea, aliaţii au oferit acel loc Patriarhiei Alexandriei, ca mulţumire pentru victorie, iar din 1959 Biserica Sf. Mina a fost restituită de copţi Bisericii Ortodoxe şi cinstirea Sf. Mina a reînceput ca odinioară.

• În 1826 tucii continuau prigonirea creştinilor greci, deşi ţara câştigase independenţa de 5 ani. De Paşti în acel an, la biserica din **Heraklion, Creta**, cu hramul Sf. Mina, turcii au pregătit un mare masacru. Însă planurile le-au fost schimbate de un bărbat cărunt, care a început să alerge în jurul bisericii cu sabia ridicată, astfel că turcii au crezut că masacrul fusese anulat de către comandantul lor. Această minune i-a speriat pe otomani şi mulţi dintre ei au început să-l cinstească pe Sf. Mina, care şi-a apărat biserica şi credincioşii ei. Minunea este sărbătorită în Creta până în ziua de astăzi în Marţea din Săptămâna Luminată.

• O altă minune l-a avut ca protagonist pe **Hagi Gheorghe** (1809-1886), unul dintre marii părinţi athoniţi ai veacului al XIX-lea. Chilia sa era închinată Sfinţilor Dimitrie şi Mina. Într-o zi, pe când îşi făcea rucodelia, a înghiţit din greşeală un ac de cusut. Atunci bătrânul a strigat grabnic la Sf. Mina, iar sfântul a venit şi i-a scos acul din gât.

VIAŢA CA ŞIR DE MINUNI ALE SFÂNTULUI MINA

Se petrec între noi şi cu noi. Multe au consemnate deja într-o primă carte despre minunile Sf. Mina petrecute cu cei de la Bisericuţă sau apropiaţi lor. Iată una dintre ele:

Sfântul Mare Mucenic Mina, cel preaminunat, a fost şi este ca un al doilea înger păzitor pentru viaţa mea. L-am cunoscut la începutul adolescenţei. Mama voia să facă din mine un om deosebit, cult, care să-şi poată asigura o viaţă confortabilă. Din acest motiv, din fragedă pruncie auzeam mereu îndemnul: „Trebuie să înveţi ca să fii prima!”. Mă

îndemna astfel ca să fie sigură că voi avea un viitor strălucit. Eu învățam, dar acest scop ultim, „ca sa fii prima", nu-mi odihnea sufletul. Însă Dumnezeu, care ne poartă mereu de grijă, a pus o lumină de gând în inima mea: **la judecata mea de după moarte, cu ce mă vor ajuta premiile obținute**? Și atunci am dorit mult să-i cunosc pe sfinți, mai ales pe cei adormiți în vremea copilăriei sau adolescenței, care pentru mine deveniseră adevărații campioni.

Într-o zi, în piață, a venit un părinte călugăr cu obiecte bisericești. Am răsfoit un Ceaslov și am rugat-o fierbinte pe mama să mi-l cumpere. Așa am început să citesc acatiste ale sfinților, la început ale celor foarte tineri, apoi, în timp, le-am parcurs pe toate. Îmi plăceau mult pentru că mă rugam și totodată învățam despre viața lor. Când am citit acatistul Sfântului Mina am înțeles că ajută celor păgubiți. În scurtă vreme am cunoscut și grabnicul lui ajutor. Eram prin clasa a VIII-a și mi-am pierdut buletinul de identitate. Mi-am adus aminte de Sfântul Mina, pe care acatistul îl numește „aflătorul lucrurilor pierdute". M-am rugat și am găsit buletinul în primul loc în care am căutat. Acesta este un ajutor semnificativ de care îmi aduc aminte. Au fost și multe alte mici bucurii pe care mi le-a făcut Sfântul, de atunci și până azi. Pricina pentru care mi s-a umplut sufletul de dragoste și bucurie când i-am cerut vreun ajutor, mare sau mic, a fost promptitudinea cu care de fiecare dată a răspuns. Și am rămas plăcut surprinsă când am citit de curând acatistul Sfântului Nichifor cel lepros, care este numit la fel de grabnic ajutător ca și Sfântul Mina. Mi-aduc aminte ca am avut o perioadă mai grea, mă simțeam copleșită și pierdeam diferite lucruri pentru că voiam să le iau de la vederea și îndemâna copiilor, dar uitam unde le ascundeam. Și ceream mereu ajutorul Sfântului Mina încât mi-a spus soțul într-o zi: „Ce te-ai face tu fără Sfântul Mina?"

După absolvirea liceului am dorit să urmez o facultate cu profil de pictură bisericească. La acea vreme astfel de facultăți existau doar în Cluj-Napoca, Iași și București. M-a împiedicat însă o mare împotrivire mai ales din partea mamei care se temea că voi muri pe schele și care nu dorea sub nici un chip să mă îndepărtez prea mult de casă. Așa am ajuns la Arad. În primele două săptămâni după începerea cursurilor universitare nu voiam să văd pe nimeni și aveam în suflet un ocean de tristețe. Vinerea, când a venit tata să mă vadă, m-a luat de mână și mi-a arătat *în curtea facultății o bisericuță de lemn. Văzându-i frumusețea și, mai ales faptul că avea ocrotitor pe Sfântul Mina*, m-am liniștit deplin de alegerea făcută pentru facultate și m-am bucurat că mi-am ascultat părinții.

Căsătoria mea s-a împlinit tot prin darul Sfântului Mina. Mă tot frământam dacă băiatul care începuse să-mi cucerească inima este cel cu care Dumnezeu vrea să întemeiez o familie. Într-o seară, pe când citeam Acatistul Sfântului Mina, când am ajuns la heretismul „Bucură-te, dar ceresc", mi-a apărut în minte omul care începuse să-mi fie tot mai drag și am simțit în suflet o puternică încredințare că el este mirele pe care mi-l dăruiește Dumnezeu.

După ce ne-am căsătorit, ne doream un copil. Trecuse un an și am început a ne întreba de ce întârzie să vină. Însă într-o seară, plecând de la vecernie, m-am închinat la icoana Sfântului Mina, iar când m-am ridicat am lovit cu capul candela lui și m-am umplut de ulei. Eu sunt mai neîndemânatică și din pricina aceasta m-am necăjit. Duhovnicul m-a văzut și mi-a spus: „<u>Nu te necăji! Sfântul Mina a vrut să te miruiască. În curând vei zămisli un băiat. Poate îți vei aduce aminte de Sfântul Mina când îi vei pune nume copilașului</u>". Cuvântul s-a împlinit în scurtă vreme, spre marea noastră bucurie.

Pentru că cel dintâi copilaș s-a născut prin operație cezariană și recuperarea a fost destul de grea, am dorit apoi să nasc natural. Desigur că această opțiune avea niște riscuri dar ziceam în inima mea: „Sfinte Mina, care ai înviat pe omul acela tăiat în bucăți, păzește și pântecele meu întreg!"

Un foarte mare ajutor de la Sfântul Mina am primit când am născut al patrulea copil, o fetiță. Nașterea a decurs fără evenimente deosebite, însă, după patru ore, am început să sângerez abundent. Eram în mare pericol de a pierde uterul. Mai exista și posibilitatea, foarte sumbră, ca și după scoaterea uterului să nu se oprească hemoragia. Medicii erau speriați și se temeau că voi muri. Mi s-au făcut două chiuretaje și, cu mila lui Dumnezeu, sângerarea s-a oprit. Dar în timp ce mi se făceau am simțit ca aievea pe vrăjmașul care îmi spunea: „Nu vezi că ți-e greu cu atâția copii? Foarte bine că îți scoate uterul. Nu vei mai avea niciodată copii și vei putea să-i crești pe aceștia patru mai ușor". Eu tot repetam în inima mea: „Doamne miluiește", dar nu reușeam să găsesc un gând bun care să stea împotriva acestor ademeniri. Din discuțiile medicilor am înțeles că pentru histerectomie era nevoie să mi se redeschidă operația cezariană. Gândul că voi fi din nou operată după ce trecusem prin durerile nașterii și că nu voi mai putea avea niciodată copii m-a îngrozit. Atunci, cu tot sufletul, am chemat pe Sfântul Mina: „Numai tu mă poți scăpa. Scoate-mă repede de aici!" <u>Hemoragia s-a oprit ***îndată*** și eu m-am liniștit</u>. Am fost și în continuare sub paza lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sfântului, deoarece aveam nevoie de transfuzie de sânge și la acel moment în spital nu era sânge din grupa mea. Dar în decurs de două ore am primit.

La nașterea celui de-al cincilea copil am fost mereu cu inima la Sfântul Mina. Chiar dacă cicatricea de la operația cezariană din trecut s-a întins foarte mult, copilașul de 4,600 kg s-a născut natural și ușor, iar eu am rămas sănătoasă.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest Sfânt minunat!

Preoteasa Ioana Curechian

DE CE ÎL IUBIM PE SFÂNTUL MARE MUCENIC MINA?

Este o întrebare la care au răspuns părinții noștri și câțiva frați, dar care o lansăm tuturor, ca o provocare, ca o căutare și mărturisire a urmelor lucrării Sfântului Mina în viața noastră, ca o dorință de a-i mulțumi astfel, dar și ca o încercare pentru cei care încă păstrează o anumită rezervă față de sfânt, de a-l cunoaște mai bine.

• „La această întrebare – de ce credincioșii ortodocși îl iubesc în general pe Sf. Mina și au evlavie la el? – putem răspunde dacă, în primul rând, vom răspunde la întrebarea: de ce credincioșii îi iubesc pe sfinți și au evlavie la ei?

Pentru că sfinții sunt casnicii lui Dumnezeu și foarte apropiați Lui, sunt cei care L-au purtat și Îl poartă pe Dumnezeu în inima și în duhul lor, deci sunt niște hristofori, adică purtători de Hristos. Ca atare, Dumnezeu grăiește și lucrează prin sfinți în chipul acesta personalizat. **Sfinții sunt prietenii lui Dumnezeu și frații noștri mai mari**, sunt cei care ne arată calea. Ei sunt norul de martori și de mărturii, care ne arată calea spre cer, cărarea bătătorită de ei. <u>Ne arată ce fel de viață trebuie să trăim, care este credința curată și adevărată</u>. Ei ne ajută în drumul acesta prin mijlocirile lor înaintea lui Dumnezeu. **Sfinții susțin viața noastră în toate chipurile**, duhovnicească și materială. Deci ei nu au o atitudine distantă, spiritualist-rece, platonică, ci una caldă, directă, vie, până la cele mai mici amănunte.

De aceea, noi, cei de aici, în chip deosebit, dar și credincioșii în general, îl iubim pe Sf. Mare Mucenic Mina. Prin darurile pe care le-a agonisit în Dumnezeu, el se arată un mare ajutător al găsirii și îndreptării tuturor pierderilor și nedreptăților, a găsirii lucrurilor pierdute până la un ac. Această *grijă, atenție și dragoste, această delicatețe a sfântului*, care răspunde cu atâta grabă la rugăciunea credincioșilor, arată dragostea lui și lucrarea lui deosebită – ca iubitor de dreptate: „Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția cerurilor."

Mântuitorul încă zice: „Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura". **Sf. Mare Mucenic Mina a fost flămând de dreptatea lui Dumnezeu și de adevărul Lui și s-a săturat**, iar din preaplinul și prin mijlocirile lui înaintea lui Dumnezeu, ajută mult. Un nor de credincioși din toată lumea îi cer ajutorul, iar el îi ajută chiar și pe cei care nu-i cer ajutorul și poate nici nu îl cunosc.

În vremurile noastre *oamenii își pierd identitatea și credința*, nu știu să-și păstreze relațiile, pierzând în primul rând cea mai vitală dintre ele – cea cu Dumnezeu și cu aproapele, cu părinții cu copiii. Drumul dintre oameni și mai ales drumul către Împărăția cerurilor s-a umplut de buruieni. Tocmai de aceea, **Dumnezeu lucrează în chip deosebit în zilele noastre prin Sf. Mare Mucenic Mina, defrișând aceste vechi, necesare și vitale cărări dintre noi și Dumnezeu și redescoperindu-le**. Sfântul ni le pune la îndemână, plin de dragoste și de delicatețe, de dorință de dreptate și îi ajută pe toți să descopere Adevărul."

Părintele Ștefan

• „Îl iubesc din toată inima pe Sf. Mina pentru că i-am văzut puterea și lucrarea minunată. Am simțit atât de profund harul Sfântului atunci când am fost în Egipt, la mănăstirea care-i este închinată, unde se află cea mai mare parte din Sfintele lui Moaște. Am fost chemat la hirotonia întru diacon de către părintele nostru arhiepiscop, fără ca să cer măcar odată lucrul acesta, în ajunul prăznuirii Sfântului Mare Mucenic Mina și am fost hirotonit diacon în ziua prăznuirii Sfântului, la hramul bisericuței noastre. De aceea socotesc **chemarea mea la slujirea Sfântului Altar un dar minunat al Sfântului Mina**. Slujesc în biserica noastră, închinată Sfântului Mina și Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul și mă încarc de bucurie și putere de câte ori cădesc icoanele acestor sfinți minunați sau mă închin în fața lor. Ori de câte ori am pierdut un lucru, cât de mărunt, a fost de ajuns ca să chem o singură dată numele Sfântului Mina în ajutor și să mă însemnez de câteva ori cu Sfânta Cruce și Sfântul s-a arătat grabnic ajutător: *întotdeauna mi-am recuperat toate pierderile*. Lucrul acesta îl aflu mereu și de la cei ce vin la biserica noastră pentru a-i cere Sfântului ajutorul. Și acest ajutor nu întârzie grabnic să se arate. De aceea îl iubim nespus pe Sfântul Mina, dimpreună cu ceilalți părinți slujitori de la biserica noastră și-l socotim <u>grabnic ajutător, în cele materiale, dar mai cu seamă în cele duhovnicești</u>. Sfinte Mina, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi păcătoșii!"

Părintele Lucian

